

Sint Maarten

**HOUVAST
OP SCHOOL**

VERHAAL

Het is een koude novemberdag in het jaar 331. Een groepje Romeinse ruiters rijdt te paard door Gallië, het gebied dat we nu Frankrijk noemen. Een van de ruiters is de jonge Martinus. Zijn vader heeft een belangrijke functie in Rome. Martinus heeft al jong dienst genomen in het Romeinse leger. Zo kan hij zijn keizer en zijn land dienen. Op bevel van de keizer gaat hij met een groep soldaten naar Amiens, ver van Rome, in de provincie Gallië.

Toen hij uit Italië vertrok, scheen de nazomerzon nog heerlijk, maar hier in Gallië is de winter in aantocht. De ijzige regen striemt zijn rode wangen. Martinus trekt zijn mantel nog wat dichtër om zijn gezicht. 'We moeten voortmaken', hoort hij een van de anderen roepen. 'Het wordt al donker en straks sluiten ze de poorten van de stad.' De ruiters geven hun paarden de sporen en galopperen nog harder door de regen, hun blik gericht op de stadsmuren in de verte. Martinus volgt, maar merkt dat zijn paard het moeilijk heeft. Het is glad en het zicht is slecht. Laat de anderen maar vooruit gaan, denkt hij en hij laat de teugels wat vieren. Het paard komt tot rust en zo vinden ze samen hun weg naar de stad.

Het is al donker geworden als ze de poort van Amiens bereiken. 'Ho ...' roept Martinus en het paard houdt in. Gelukkig, de poort is nog open. De poortwachter heeft hem vast zien aankomen. Martinus springt van zijn paard. Zijn armen en benen zijn stijf van de kou. Hij pakt de teugel en loopt door de poort. Onder de poort is het tenminste een beetje droog. Daar in een donkere nis zit een bedelaar, in elkaar gedoken en bleek van de kou. Hij heeft alleen wat oude lompen aan. Martinus voelt in zijn zadeltas. Hij zoekt een aalmoes die hij de bedelaar kan geven, maar hij heeft geen munt bij zich. Toch wil hij de bedelaar helpen. Zonder verder na te denken, trekt hij zijn zwaard uit de schede. Met een flinke haal snijdt hij zijn mantel in twee stukken. De halve mantel geeft hij aan de bedelaar. De andere helft slaat hij zelf om en springt weer op zijn paard.

Snel nu naar de herberg waar de anderen vast al warm bij elkaar zullen zitten. In de herberg is het vol en rumoerig. De ruiters drinken wijn en vertellen elkaar verhalen. Ze zijn blij dat ze binnen zitten met dit gure weer. Als Martinus binnenkomt, proosten ze naar hem. 'Hé Martinus, ben je daar eindelijk?' 'Heb je het hele eind soms gelopen?' Een van de mannen ziet de gescheurde mantel om de schouders van Martinus. Hij stoot hem aan en vraagt: 'Wat is er met je mantel gebeurd, ben je soms van je paard gevallen?'

Martinus vertelt over de bedelaar bij de poort. Hij moest en zou iets voor hem doen in dit barre weer. Het enige dat hij bij zich had, was zijn mantel. Die heeft hij met de bedelaar gedeeld. De mannen moeten om hem lachen. Martinus volgt zijn hart, zonder dat hij erbij nadenkt.

Die nacht droomt Martinus. Hij ziet de bedelaar in zijn droom met de halve mantel om. Maar de bedelaar zit niet in een donkere hoek onder de stadspoort. Hij staat in het licht. Het is Jezus die spreekt tot de engelen: 'Ik had het koud en Martinus heeft zijn mantel met mij gedeeld.' De droom maakt diepe indruk op Martinus. Hij wil geen soldaat blijven, maar zijn leven wijden aan God. Hij laat zich dopen en wordt priester. Hij werkt vol liefde en toewijding onder de mensen en vele soldaten volgen zijn voorbeeld. Na zijn overlijden in 397 wordt hij heilig verklaard.